

Lena Aleksandrova

**Meander
of
op Weg met Meester G**

Serebrov Boeken, Den Haag

ISBN: 9789077820759; 978-90-77820-75-9
© Uitgeverij Serebrov Boeken, Den Haag, 2019
Uitgever: Guram Kochi
Telephone: +31 70 352 15 65
E-mail: serebrovboeken@planet.nl
Website: www.serebrovboeken.nl
Redacteur: Maria Toonen
Vertalers: Maria Toonen en Gouri Gozalov
Opmaak: Gouri Gozalov
Kaftontwerp: Lena Aleksandrova
Illustraties: Lena Aleksandrova

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1. Vanaf het allereerste begin	4
Hoofdstuk 2. De eerste ontmoetingen met G's vrienden en leerlingen. Wat ik moest afwennen en wat aanwennen.....	10
Hoofdstuk 3. De ogen wijd gesloten	27
Hoofdstuk 4. 'RHOMBUS'	37
Hoofdstuk 5. 'Wanneer iedereen de baas is.'	42
Hoofdstuk 6. 'GEZICHT'	57
Hoofdstuk 7. 'MAGNEET'	69

HOOFDSTUK 1. VANAF HET ALLEREERSTE BEGIN

Ik heb bomen altijd bewonderd. Tot op een dag, toen mijn normale tijdverdrijf in gezelschap van een of andere rustige jongen in de takken van de kersenboom en de oude wijd vertakte appelboom beëindigd was, ik de avonturen van zeerovers op de wilde zeeën ging spelen. Daarbij was alles wat plat was mijn dek, en iedere verhoging, zelfs denkbeeldig, een plaats aan het roer.

Mijn echte leven was niet het vroege opstaan en doen wat er van me gevraagd werd. Mijn eerste stappen in het zelfstandige leven zette ik in een spel, waarin ik een verzonnen held voorstelde. Ik deed niets liever dan spelen. Ik genoot van het feit dat ik kon doen wat ik wilde en de loop van de gebeurtenissen kon veranderen wanneer ik dat, als hoofdpersoon, nodig vond.

Maar in het dagelijkse leven betekende ik niets, en praktisch kon ik niet veel kon doen.

Ik raakte altijd in verwarring van de enorme kloof tussen werkelijkheid en verbeelding. Teleurgesteld bracht ik steeds meer tijd door met uit het raam kijken. Ik was nog te jong om iets in mijn leven te veranderen. Ik kon alleen maar gehoorzamen en wachten tot ik groot was. Omdat ik niet geduldig genoeg was om daarop te wachten, en om de tijd te verkorten, begon ik het leven van de mensen om me heen te observeren en hun gedrag en manieren te imiteren; want ik wilde erachter komen hoe zij dachten en redeneerden. Zo ontdekte ik dat ik met iedereen goede vrienden kon worden. De meeste mensen zijn gefixeerd op zichzelf, en als je je net zo kleedt als zij, net zo praat als zij, laten ze je toe in hun kring. Ik leerde veel van het imiteren van hun leven, en kreeg zo een algemeen inzicht in het leven.

Nadat ik de voornaamste gedragspatronen van mensen had vastgesteld vond ik het een leuke bezigheid om de toekomst van mijn vriendinnen te voorspellen, als zij bijvoorbeeld ruzie met hun vriendjes hadden. Ik kon ze precies vertellen hoe hun vriendjes zouden reageren, en wat zij moesten doen om het weer goed met ze te maken. Het ging niet alleen over vriendjes ... na enige tijd kon iedereen mij iets vragen over zijn of haar toekomst en dan kon ik een duidelijk antwoord geven.

Toen ik ongeveer 13 jaar oud was, liet ik eind mei het stoffige Moskou achter mij en ging naar onze dacha, die te midden van bloeiende seringen, boszuring en lelietjes van dalen lag. Ik wilde niet zoals voorheen met jongens rondrennen, maar ik bezocht daar een oud dametje, de overgrootmoeder van mijn 'zomerdacha-vriendinnetje', en smeekte haar om mij de geheimen van de waarzeggerij te vertellen.

'Kleintjes moeten niet waarzeggen. Je kunt je lot daardoor beschadigen. Ga maar liever een aardbeienmousse of een ei-suiker shake voor mij maken.'

Ik herinner me dat ik minstens honderd keer haar favoriete lekkernijen maakte. Na eindeloos kopjes theedrinken met haar, kreeg ik op een keer toch kaarten in handen. Toen leerde ze me verschillende patience spelletjes.

Lukte het spel dan zou de gedane wens uitkomen. Als het niet lukte, kwam de wens niet uit. Maar ik vond echte waarzeggerij veel interessanter. Ze zwichtte uiteindelijk voor mijn druk en begon mij waarzeggerij met kaarten te leren. Voor elke nieuwe sessie was een nieuw kaartspel nodig, omdat gebruikte kaarten kunnen bedriegen, in verwarring brengen en bespotten (vergelijkbaar met spiritisme), maar er was geen winkel in de buurt om ze te kopen. Dan moest, volgens een oud recept, een 'niet gekust meisje' op de kaarten gaan zitten waardoor ze 'gezuiverd' zouden worden. Ik zat dus regelmatig op dit oude kaartspel en wachtte ongeduldig op het moment dat ze 'gezuiverd' waren. En het is gemakkelijk om te weten wanneer kaarten liegen en wanneer ze de waarheid vertellen. Als je het tenminste kunt 'zien'.

Ze leerde me verschillende manieren van kaartleggen, hoe de lay-outs te lezen, hoe symmetrische patronen van een even en een oneven aantal kaarten te maken, terwijl ze de bijbehorende tekst uitsprak. De vaste lay-outs waren labyrinten, kruizen en waaiers. Kaarten waren als netten, waarin verleden, heden en toekomst werden gevangen. Resterde om de 'vangst' te verwoorden. Het belangrijkste daarbij was om uit te kiezen wat je al kunt zeggen en wat je geheim moet houden. Het was mij verboden om notities van haar lessen te maken. Alleen zoveel mogelijk onthouden.

Er ligt een stapel kaarten in mijn hand en, nadat ik ze de klant heb aangeboden en hij of zij heeft een deel van het kaartspel verschoven, maak ik er weer een geheel van. Nu zijn de kaarten 'levende' afbeeldingen geworden van het leven van degene die ze verschoof.

Dus kon ik nu mijn voorspellingen met de kaartcombinaties bevestigen, maar daar bleek ik ook geen plezier in te hebben. Ik kon dus alles wat zou komen van tevoren weten, en raakte teleurgesteld in het leven, omdat het zo voorspelbaar was. Toen stopte ik met de waarzeggerij. Het enige wat overbleef was me hopeloos te vervelen te midden van de hartstochten die de levens van tieners zoals ik voortstuwden. Alles leek me oninteressant en waardeloos. Afgeleid door het uiterlijke leven begon ik te vergeten dat ik een zoeker naar gevaarlijke avonturen op zee wilde worden, glorieuze overwinningen wilde behalen, gewiekst schatten vergaren, gecodeerde kennis decoderen en dapper allerlei beproevingen doorstaan.

Ik was al begonnen me aan te passen en te proberen het juiste te doen. Maar ik deed niet echt mijn best. Ik kon niet kalm en rustig leven. Ik was ongelukkig. Ik hunkerde naar iets dat echt was, maar alles om me heen leek een imitatie van de werkelijkheid, en voorspelbaar. Er was dus een decor, maar geen voorstelling.

Eens, op een zondag, brak ik uit in een hopeloos en hulpeloos huilen omdat mijn lot weigerde om het lot te worden dat ik me had voorgesteld (ik was inmiddels verslaafd geraakt aan langdurig snikken, omdat het voelde alsof ik dan een zeer bijzondere, verheven sfeer binnenging), toen iemand ons bezocht en even later bij me kwam - in mijn kamer. Hij zei dat hij in de keuken op me zou wachten.

Ik vond deze onverwachte onderbreking vervelend, maar ik friste me op en ging naar de keuken. Terwijl deze onbekende, wiens naam G was, sprak hield ik me stil. Maar hij bleef maar praten en praten. Nog nooit had iemand zo lang met me zitten praten. Mijn irritatie

verdween. Ik kreeg vertrouwen in deze man, die ik niet behoefde te leren kennen omdat ik voelde dat we elkaar al lang kenden. Toen veranderde zijn monoloog in onze dialoog, en tegen het eind van onze ontmoeting wist hij alles over mij, terwijl ik niets over hem wist. Maar ik wist – hij kwam voor mij.

We spraken over boeken en sprookjes die ik gelezen had, en toen bood hij me aan om op reis te gaan, en daarvoor moest ik een aantal voorwaarden accepteren, me houden aan mondelinge afspraken en de nodige uitdagingen aangaan. Zonder er verder over na te denken stemde ik in met alle voorwaarden die mij in de juiste vorm moesten kneden, om aan boord van zijn onzichtbare Schip op de juiste manier te functioneren. Uiteindelijk hoefde ik nergens heen te gaan: ik was enthousiast over deze fantastische man toen we buiten liepen te praten alsof we elkaar al duizend jaar kenden en niet pas drie uren volgens mijn horloge. Ik vroeg hem: ‘Hoe is dit mogelijk?’ Hij antwoordde: ‘Iemand heeft enkel een bijl onder jouw kompas gezet waardoor je verdwaalde.’ Dat was precies wat ik wilde horen.

In enkele uren veranderde de grauwe schaduw die ik was in een scheepsjongen, blozend van opwindning, die zojuist was aangemonsterd als lid van de bemanning van het schip, dat precies zeilde naar waar ik moest zijn, naar de WEG.

Zo bevond ik mij, op veertienjarige leeftijd, op het onzichtbare Dek van het Schip, dat mij had opgepikt uit de oceaan van het wereldse leven. Het was de meest betrouwbare en ware plek in de wereld. Ik moest er alleen aan wennen dat het steeds veranderde.

Soms, net zo onverwacht als het verscheen, kon het Dek onder mijn voeten verdwijnen. Dan weer veranderde het in een zingende koorklas, om dan opeens tegen de gedekte tafel onder een oude populier te razen. Ik moest de bewegingen van het Dek constant in de gaten houden en proberen het niet kwijt te raken, dit was het allernoodzakelijkst. En als ik het toch kwijtraakte, moest ik haar nieuwe coördinaten uitvogelen en er op terugkeren, in haar ruimte en tijd.

Een van de eerste dingen die G zei was dat ik, als lid van de innerlijke cirkel van de bemanning, een nieuwe naam moest krijgen en hij vroeg mij om met een voorstel te komen.

‘Ik ben ‘Roze Jos’, zei ik.

‘Nee, dat was je naam bij je kinderspelletjes. Maar nu, schatje, word je ‘Jonge Draak’ genoemd, als je daarmee akkoord gaat. ‘

Na mijn goedkeurende knik, pakte G uit zijn tas twee delen van een boek over de oude Chinese filosofie, de werken van Sergey Averintsev, en een verhandeling getiteld ‘Schilderij van een tuin die zo groot is als een mosterdzaad’ en gedichten van Lee Bo.

‘Al deze boeken moeten gelezen worden; je moet ze bestuderen en er een samenvatting van maken.’

Waarom begon mijn reis met de Chinese Traditie? Dat is eenvoudig. Mijn relatie met China was duidelijk, want mijn familie had lange tijd in China gewoond. Later zagen de ramen van ons appartement in Moskou toevallig uit op de Chinese ambassade. Verder zat ik op een kostschool waar ik een gevorderde studie van de Chinese taal deed.

Toen G voor zijn werk op reis was, bestudeerde ik de stof en leerde in de Chinese stijl te tekenen volgens een leerboek dat hij me had gegeven. Ik wierp me op mijn werk. Niemand kon me afhouden van de verhandeling van Lao Tse. De algebralaar op de kostschool was erg verbaasd toen hij mij tijdens de les betrapte op het lezen van Lao Tse i.p.v. bezig te zijn met de gebruikelijke kinderspelletjes zoals een zeegevecht op geruit papier. Het bestuderen van de Taoleer was mijn eerste bewuste, zelfstandige werk.

HOOFDSTUK 2. DE EERSTE ONTMOETINGEN MET G'S VRIENDEN EN LEERLINGEN. WAT IK MOEST AFWENNEN EN WAT AANWENNEN

Er waren rond G vele moeilijke, intense en adembenemende situaties, en vooral uitdagende situaties. Zijn hele wezen leek volgepropt te zijn met bijzondere vibraties, die onze leefruimte meerdimensionaal maakten. Dit gebeurde op zo'n ongelooflijke en fabelachtige manier dat het essentiële punt van zijn lezing of gesprek zich opeens aan ons toonde als een illustratieve gebeurtenis, of zich als een bliksemflits manifesteerde in de natuur om ons heen.

G schiep bruggen voor ons, versmolt plaats en tijd van overgangen zodat wij in speciale subtiele staten konden komen, alleen waar de overdracht van kennis en kundigheid mogelijk was. Maar hoe hij dat deed heb ik nooit kunnen ontdekken.

Visie, gedachten en ideeën kwamen tot leven in een speciale creatieve ruimte, die zo ver was van de gewone clichés, dat alles wat bekend en vertrouwd was, alles waar mijn denken zich voorheen mee bezighield, buiten dat magische fenomeen bleef. Onze 'reizen in het onbekende' vereisten een heleboel kracht, gezondheid, uithoudingsvermogen en ondernemingslust, en waren verre van het uren naar en verblijven in een of andere geheimzinnige toestand.

In de bijeenkomsten moesten wij direct in een creatieve ruimte komen en dit vasthouden en proberen te leren hoe daarin te handelen, te leren en tegelijkertijd te groeien.

Dan kwam, naar de bescheiden mogelijkheden van de volgelingen, zo'n enorme inspiratie en kracht van G's vrienden en G zelf, dat iedereen opeens slimmer, getalenteerder en sterker werd dan men in werkelijkheid was. Ik kon deze stroom vaak niet verdragen, en dan werd ik uit de situatie geworpen door ter plekke in slaap te vallen of ik kreeg pijn in mijn keel.

Maar mijn reactie op het hand in hand lopen met de Meester, waarna je als een totaal veranderd iemand terugkomt, was erg negatief. De snelle en energetische, krachtige en machtige vlucht van mijn bewustzijn langs de verticale dimensie in gezelschap van G, betekende voor mij dat ik zonder hem, als ik alleen zou zijn, zeker terug zou vallen op mijn gewoonlijke niveau.

Ik moest ook wennen aan de contrasten, zoals wanneer plotseling de deuren naar een mooie levendige ruimte met prachtige muziek en

dansen, zich voor mij openden. Ik kon dansen en net als Cinderella een mooie dame op het bal zijn, maar ik moest, net als zij, constant in gedachten houden dat ik om middernacht, een uur voordat de metro sloot, snel de bijeenkomst moest verlaten en zorgen dat ik nog door de deuren van de laatste wagon van de vertrekkende metro naar binnen kon springen.

Het is duidelijk dat, als G er niet was, ik en alles om me heen onmiddellijk vertraagde. Om mij in beweging te houden zond hij me zowat iedere dag briefkaarten met berichten uit de plaatsen waar hij gewerkt had. Het ging over onderwerpen ter overdenking, opdrachten, commentaren op sprookjes, verzonden uit bijvoorbeeld Wladiwostok, Pyatigorsk of Warschau. Als er opeens geen brieven kwamen, wist ik dat hij naar Moskou terugkeerde en dat we elkaar in het weekend zouden terugzien.

Ik zat inmiddels in de laatste klassen van de kostschool. Mijn leersterrein was beduidend uitgebreid. Het bevatte werken van filosofen en mystici uit allerlei eeuwen en landen, sprookjes, mythen, verhandelingen van alchemisten, Soefi wijsheid en Russische spreekwoorden, de Arcana Tarot en Dostojevsky's romans. Verrassend genoeg was het allemaal begrijpelijk voor me, maar als ik het niet begreep kon ik het intuïtief raden of in laatste instantie G erover vragen.

En terwijl hij weg was, verbleef ik, zoals gewoonlijk, in de kostschool. Ik zong weer in het koor en beoefende choreografie, en iedere ochtend deden we ochtendgymnastiek op Vysotsky's lied ('Sta rechtop, armen wijd gespreid ...') in een lange gang, op de parketvloer, die we zelf geboend hadden. Tijdens de huishoudlessen naaiden we bedlakens, en tijdens de Chinese lessen schreeuwde de hele klas in het Chinees de leraar na, of analyseerde de teksten.

We leefden in slaapkamers van 25 personen. Ieder meisje had haar eigen nachtkastje en een plek in de grote gemeenschappelijke kast. Iedere etage van de vleugels van het gebouw bevatte drie slaapkamers.

De kostschool lag naast het Novodevichy Klooster, mijn favoriete plek in Moskou. Kloostermuren, kerken, een vijver in de buurt, eenden, wilgen langs het water ... Ik maakte er lange wandelingen met mijn vriendinnen, en soms tekende ik de natuur.

Ik ontdekte dat mijn ouders daar in hun tijd, toen zij studeerden aan de Kunst Academie, evenals ik daar geschilderd hadden. Ook zegt een familie legende dat mijn achter-achter-grootvader mijn

achter-achter-grootmoeder uit dit Klooster had ontvoerd en dat zij trouwden en zestien kinderen kregen.

Naast de ontmoetingen, bezoeken, brieven, lezingen, studies e.d. moest ik een dagboek van mijn waarnemingen bijhouden. Bovenaan, boven de tekst, moest de datum staan waarop het verslag was gemaakt, de dag van de week, aangegeven door een astrologisch pictogram van de planeet van die dag en de naam van de plaats waar het gemaakt was. Er moest een beschrijving van het weer bij zijn, en van de gemoedstoestand, gezondheid, innerlijke ervaringen en uiterlijk gebeurtenissen.

Het was aan te raden om onze waarnemingen niet te beoordelen, maar ze zo precies, objectief en waarheidsgetrouw mogelijk te beschrijven, zonder onnodige emotionele kleuring.

Soms vroeg G om deze verslagen hardop voor te lezen. Hij was met name geïnteresseerd in de manier waarop een aantal mensen dezelfde gebeurtenis in hun dagboek beschreven. Het amuseerde hem dat de beschrijvingen zo verschillend waren, alsof het compleet verschillende gebeurtenissen betrof. In dat geval begrepen wij, zijn studenten, dat onze verslagen niet zo objectief waren en dat een heleboel dingen over onszelf gingen.

G stelde voor dat wij amuletten aanschafte om te leren hoe onze aandacht vast te houden in de gezamenlijke atmosfeer van ons gezelschap en onszelf snel terug te vinden in deze atmosfeer, vooral als we verweg van elkaar waren, op verschillende plaatsen, tijden en omstandigheden.

Als ik zo'n amulet in mijn zak voelde, of in mijn tas aantrof, was ik onmiddellijk mentaal op het gemeenschappelijke, denkbeeldige houten dek van ons Schip. We speelden het. Alsof we met slechts een vingerknip allemaal weer bij elkaar konden zijn.

Als G aan de tafel zat te werken en zich voorbereidde op een belangrijke bijeenkomst of iets zat te lezen en aantekeningen maakte in zijn notitieboekjes die hij overal met zich meenam, haalde hij zijn amuletten tevoorschijn en zette ze op de tafel tegenover zich.

Zijn favoriete amuletten waren:

stenen van verschillende zeekusten, die hij opraapte;

kastanjes en eikels, die hij onder de bomen had opgeraapt;

munten die hij op straat had gevonden of op een andere manier had verkregen;
icoontjes van heiligen. Vooral de afbeelding van de Heilige George de Overwinnaar;
teksten van gebeden; riemen, notities en ansichtkaarten waarop de gebeden gedrukt waren;
prentbriefkaarten van zijn reizen met afbeeldingen van stormachtige winden en motieven;
dobbelstenen om backgammon te spelen.

Kristallen, kralen, boeken, rozenkransen en een paar andere voorwerpen waren ook amuletten, en waren behulpzaam in verschillende soorten werk. Als je het gebedenboek in de kerk leest en het vervolgens, bijvoorbeeld, openslaat om in de metro te lezen, dan zal je innerlijke atmosfeer en de kwaliteit van je aandacht bij het lezen net zo zijn als in de kerk.

Ik zal een paar woorden zeggen over enkele amuletten.

Zodra G in het voorbijgaan kastanjes of eikels ergens onder bomen op de grond zag liggen, stond hij stil, pakte er een paar op, gooide ze op in zijn hand, glimlachte liefdevol en heel tevreden, en zei dat deze mooie glimmende gladde kastanjes (of eikels) een prachtige Gelegenheid en Potentieel hebben voor Groei en Ontwikkeling.

Soms veranderde een gesprek over de eikel in een lezing, die dan kon veranderen in een aaneenschakeling van ongelofelijke gebeurtenissen en wendingen van het lot. Als je ze op straat vond werd dat beschouwd als een goed Voorteken.

G had ook altijd stenen in zijn zak, die hij er soms uit haalde en bewonderend in zijn hand rolde. Hij legde ze op het bord bij het backgammon spel. De stenen hoorden zijn Motto's en werden opgeladen met het Spel.

Van elke reis bracht hij stenen mee. Sommige gaf hij weg, maar de rest van de stenen lagen als juwelen in dozen, naast de koffers met zijn brieven gericht aan Fee.

Gek genoeg, maar het werkte allemaal. Als een stemvork. Alle amuletten hielpen om sterker te worden en meer vertrouwen te krijgen, ze hielpen om stemming en humeur op de gewenste golflengte te houden.

Als ik 's avonds een kaars had aangestoken of een bureaulamp, kon ik ze bij het licht plaatsen, en dan waren ze prachtig zoals ze daar

lagen, in rust, terwijl ze opgeladen werden voor de volgende dag of een ander moment.

En als ik me naar G haastte om te klagen over mijn misser, verzekerde hij mij:

‘Dat is geen probleem, lieverd. Je hebt alleen maar vergeten je amuletten op te laden, denk ik. Daarom deden ze het niet. We moeten altijd oppassen en niets vergeten.’

Door dit spelletje van hem hield ik langzamerhand op met constant alles te vergeten en te verliezen. In die tijd had ik grote moeite me aan te passen aan de wereld om me heen. Tot mijn veertiende jaar groeide ik op zonder portemonnee, sleutels, paraplu’s en dergelijke. Daarom verloor ik ze regelmatig toen ik ze eenmaal kreeg, want ik was ze niet gewend. Ik kan me goed voorstellen dat ik dozijnen mobieltjes zou verliezen als ze er in die tijd geweest waren.

Toen ik een aanvaardbaar niveau van ‘gaten-vrij bestaan’ bereikt had, kwam G met de volgende voorwaarden voor wanneer ik met hem op reis zou gaan.

Ik moest eraan wennen om voor mezelf te zorgen, mijn kleren te wassen en mijn eigen eten te maken. Ik kreeg het wassen langzamerhand voor elkaar, maar dat gold niet voor de kookkunst.

In de weekends kon ik bij mijn grootmoeder spieken hoe ik moest koken. En dat was niet alleen koken, maar iets heerlijk koken, met alle geheimen van de kookkunst. Maar grootmoeder gooide me altijd de keuken uit als ze kookte, en ik kon nergens anders zien hoe het moest. Maar aan deze voorwaarde moest voldaan worden, en daarom moest ik leren hoe haar te helpen, in plaats van alleen in de keuken te storen. Daarbij was de keuken heel klein, ongeveer 5 vierkante meter, en grootmoeder was gewend daar de scepter te zwaaien.

Volgens de Chinese horoscoop is mijn oma een Vurige Draak, terwijl ik een Houten Draak ben. Dus om mezelf uit de problemen te houden besloot ik haar niet voor de voeten te lopen. Ik bedacht dat ik mijn vriendinnen kon opzoeken, en daar wat van de kookkunst opsteken. Ik leerde daar gebakken ei met tomaten en ‘ingewikkelde’ salades met twee of meer ingrediënten te maken en aardappelen te schillen en te bakken. Toen zich een goede gelegenheid aandienende vertelde ik G vol trots dat mijn niveau van zijn gegroeid was.

‘Uitstekend, lieverd,’ merkte hij op. ‘Toch moet je van je grootmoeder leren koken, en om dit te kunnen doen moet je van haar gaan houden en vrienden met haar worden.’

‘Ik weet niet of ik ook van een bliksemflits kan gaan houden en vrienden worden met het Element van lawaai en gerommel,’ antwoordde ik. ‘Ik houd van mijn grootmoeder, maar hoe noem je dat, op een afstandje, zoals het hoort...’

‘Herinner jij je wat George Ivanovich zei? Hij zei dat je allereerst van je ouders moet houden, en speciaal de grootouders. Zonder dat is een verdere evenwichtige ontwikkeling onmogelijk.

In een onontwikkeld menselijk leven wordt alle energie verspild aan gekibbel, geruzie, conflicten, zorgen en drukte. Je moet tegen dit allemaal ‘stop’ zeggen.

Hou je een tijd rustig.

(denk aan de STOP oefening)

En luister aandachtig.

Om een gerichte, diepgaande, contemplatieve toestand zonder verspilling te bereiken en onze Essentie in staat te stellen zich te openen, want Gevoelens van Liefde, Vriendschap en echte Waardigheid zijn alleen Haar eigen.

Hiervoor moet je:

Steun verkrijgen van Levende Wezens, Natuurgeesten, Geesten van de Jaargetijden. De sleutel hiernaar is te vinden in het Russische sprookje ‘Koschey de Onsterfelijke’.

Zoek uit welke juiste, doelgerichte stappen naar oma gezet moeten worden zodat zij je, met al je goede voornemens, niet direct naar de hel stuurt.’

Hoe kon dit in hemelsnaam gedaan worden?

Geladen met allerlei energieën, hing er een zware atmosfeer om mijn grootmoeder heen en iedere seconde was een explosie van elementen te verwachten. Ze beschouwde al mijn stappen, daden,